

Maartje en Menno

De Meester van de Duistere Toren

Marieke Gombault

Met illustraties van Rakhi Wind

De Wolkenlezer

Colofon

© Marieke Gombault 2013

© illustraties omslag en binnenwerk: Rakhi Wind 2013;

behalve illustratie pagina 59: © Johan Noordhoek en Rakhi Wind.

1^e druk: oktober 2013

Uitgever: De Wolkenlezer
www.wolkenlezer.nl
Druk en bindwerk: Drukkerij Knoops
Vormgeving omslag: Rogier Charles

ISBN: 978-94-91048-03-6 (paperback)

978-94-91048-04-3 (epub)

978-94-91048-05-0 (pdf)

NUR: 282/283 (8 - 12 jaar)

This product is printed according a Cradle to Cradle®
optimised printing process as conducted by Knoops
Eco Printing B.V. in collaboration with EPEA
Internationale Umweltforschung GmbH

Maartje en Menno, De Meester van de Duistere Toren is in Nederland gedrukt volgens het Cradle to Cradle principe. Dit betekent dat het hele proces milieuvriendelijk is; dat de gebruikte inkt, de folie, enz. biologisch afbreekbaar zijn en het transport beperkt blijft. Het papier is FSC-gecertificeerd, er zijn dus geen oerbossen vernietigd om het papier te maken. Met het lettertype en de afstand tussen de regels hebben we het boek toegankelijker proberen te maken voor kinderen met dyslexie. Duurzaamheid past bij een kinderboek, vinden wij. Bij duurzaamheid houdt je namelijk rekening met toekomstige generaties.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, film of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Peter Gombault

Je liefde, je rotsvaste vertrouwen in mijn kunnen
en hoe trots je op me was, zal ik nooit vergeten.

Marieke

Proloog

‘Doorwerken!’ schreeuwde de Smelter. ‘Meer lucht bij het vuur, het is nog lang niet heet genoeg.’ De Smelter was een enorme man met een groot rood hoofd van de hitte en een paar handen, die zonder veel moeite een watermeloen konden fijnknijpen. De tien jongens die de blaasbalgen rond het vuur bedienden, kromden hun ruggen en trokken uit alle macht aan hun blaasbalg om meer lucht in het vuur te pompen.

Tommy en zijn vriend Sam veegden het zweet van hun voorhoofd en keken snel achterom naar de vreemde man in de mantel, die naast de Smelter het hele proces nauwlettend in de gaten hield. Gelukkig! Hij had hun kleine pauze niet gezien. Net toen ze weer met volle kracht aan de blaasbalg trokken, keek de man hun kant op. Het leek alsof hij dwars door hen heen keek. Op de een of andere manier was dat nog veel dreigender dan de boze woorden van de Smelter als ze teveel tijd verloren met hun geintjes. Vergeleken met de Smelter leek de man klein, maar het was duidelijk dat de Smelter bang was voor de onbekende man en niet andersom.

De lucht deed zijn werk en het vuur gloeide. Middenin het vuur veranderde de kleur van rood langzaam naar blauw, maar nog was de Smelter niet tevreden.

‘Meer lucht, als je vannacht nog wilt kunnen zitten,’ bulderde hij. Een pak slaag van de Smelter was berucht en alle blaasjongens trokken aan hun blaasbalgen met een kracht die alleen angst je kan geven. Langzaam werd het vuur bijna doorzichtig en eindelijk was de Smelter tevreden.

‘Draai de smeltbak boven het vuur,’ beval hij. ‘Blijven pompen tot het goud gesmolten is.’

De blaasjongens kreunden, maar één blik van de man in de mantel was voldoende om hen weer dubbel zo hard aan het werk te krijgen. Nog nooit in de geschiedenis van de smelterij hadden ze zoveel goud in één keer gesmolten en ook nog nooit op zo’n hoge temperatuur. Het leek wel of de Smelter de samenstelling van het goud wilde veranderen.

De Smelter staaarde in de smeltpan naar de roodgouden borrelende massa. Even later keek hij in de donkere ogen van de man met de mantel, die naast hem op het smeltersplatform stond.

De Smelter knikte. De man knikte terug en liep naar de rand van het platform, vlak bij de smeltpan. Hij spreidde zijn armen en mompelde woorden die Tommy en Sam niet konden verstaan, maar waarvan de haren op hun armen recht overeind gingen staan.

‘Volgens mij moeten we hier weg,’ fluisterde Tommy. Sam kon alleen maar sprakeloos knikken. Voetje voor voetje gingen ze langzaam achteruit tot ze met een klap tegen een tafel aanliepen. Geschrokken keken ze op, maar de man was nog geconcentreerd aan het mompelen en de andere blaasjongens stonden met open mond naar hem te staren.

Zachtjes slopen ze naar de muur waar hun geheime uitgang was. Die uitgang gebruikten ze vaak als de Smelter een middagdutje deed met zijn rug tegen de deur en ze eigenlijk, net als de anderen, de vloer moesten vegen.

De geheime uitgang was niets meer dan een gat in de muur, waar een grote koperen ketel voor stond. Maar zolang de Smelter niet wist dat hij bestond, werkte het prima.

Terwijl Tommy en Sam langzaam naar hun uitgang slopen, draaide de man zich om naar de Smelter.

‘Giet de tralies,’ beval hij.

‘Maar ik ben geen Gieter,’ stamelde de Smelter. ‘Ik mag niet gieten. Dat is verboden!’

De man gromde boos en tilde beide armen op. Uit zijn vingers leken lichtflitsen te komen en opeens vloog de Smelter door de lucht, alsof hij zo licht was als een veertje. Hij vloog van het platform af en kwam met een knal tegen een blaasbalg aan. Precies op de plek waar Tommy en Sam net nog hadden gestaan.

‘Hoe deed ’ie dat?’ fluisterde Sam.

‘Het is een tovenaar,’ antwoordde Tommy met angst en ontzag in zijn stem. ‘Ik heb er nog nooit één gezien, maar mijn opa vertelde er altijd over. Ik dacht dat hij het maar verzon om mij bang te maken. We moeten opa halen.’

‘Giet de tralies,’ zei de tovenaar dreigend en de Smelter wist niet hoe snel hij moest gehoorzamen. Langzaam leidde hij de smeltpan naar de mallen die de tovenaar had meegebracht en begon te gieten.

De tovenaar keek naar de lange dikke tralies en glimlachte. Alles ging naar wens. Hij hield zijn hand boven de tralies en voelde hoe sterk de magie was. De Smelter had echt bijzonder goed werk geleverd. Dit keer kon het plan bijna niet misgaan! Groot-Swarov Sinistro kon tevreden zijn. Tenminste, als de anderen net zulk goed werk leverden als hij. Hij dacht terug aan het moment waarop Sinistro zijn plan bekend had gemaakt en de taken onder de tovenaars had verdeeld. Zijn taak, het maken van een magische kooi, was waanzinnig moeilijk. Maar de opdracht die de andere tovenaars hadden, was nog veel moeilijker en misschien wel onmogelijk. Ik heb nog geluk met mijn opdracht, dacht hij. Want iedereen die een opdracht van Sinistro niet goed uitvoert, leeft niet lang meer.

Terwijl de tovenaar in gedachten voor zich uit staarde, kropen Tommy en Sam zo snel ze konden door het gat. Eenmaal buiten, renden ze naar het huisje van Tommy's opa aan de rand van het dorp. Toen ze vlak bij het huis waren, hoorden ze een grote klap en zagen ze een lichtflits.

'Het gaat onweten,' riep Sam. Maar Tommy antwoordde niet, hij gooide de deur open en riep: 'Opa, er is een tovenaar in de smelterij en hij wil tralies gieten!'

Opa trok zijn wenkbrauwen op en keek hem lachend aan.

'Ben je me nu voor de gek aan het houden jongen?' zei hij vriendelijk. Maar Tommy en Sam hielden vol en uiteindelijk liet opa zich, onder veel protest, naar de smelterij slepen.

Toen ze daar aankwamen was alles doodstil. Voorzichtig liepen ze de smelterij in. Daar zagen ze de Smelter en de andere blaasjongens. Ze staarden allemaal voor zich uit, alsof ze aan het slaapwandelen waren.

'Smelter, wat is er gebeurd?' vroeg opa.

'Gebeurd?' vroeg de Smelter verbaasd. 'Gebeurd, hoezo?'

Niemand kon zich iets herinneren. Het goud, de tralies en de mallen waren verdwenen. Het leek alsof de tovenaar nooit in de smelterij was geweest.

Het pak slaag dat ze kregen van de Smelter, omdat ze van hun werk waren weggelopen, zouden ze zich nog lang herinneren. Maar veel erger vond Tommy de manier waarop iedereen hem aanstaarde. Alsof hij een leugenaar was, want niemand geloofde hun verhaal.

Mystica in het nieuws

Maartje lag op de bank in de woonkamer en las in het boek dat ze van de elfenkoning had gekregen. Sinds ze tweeëneenhalve week geleden met Menno terug was gekomen van hun avontuur in het elfenland Mystica, deed ze bijna niets anders meer. In Mystica was ze erachter gekomen dat ze de toekomst in de wolken kon lezen. Ze was heel nieuwsgierig naar wat ze allemaal met deze gave zou kunnen.

Er stond veel geschiedenis in het boek. Zo leerde ze dat koningin Tansia van de Cumuli familie afstamde. Vroeger waren de wolkenlezers van de Cumuli familie heel belangrijk in Mystica. Ze waren bijna altijd raadgevers van de elfenkoning en hielpen mee het land te besturen. Vooral wolkenlezers die de toekomst konden zien werden geëerd.

‘Oh ja, dat is waar ook,’ mompelde Maartje voor zich uit. ‘Niet alle wolkenlezers kunnen de toekomst zien.’

Ze las dat wolkenlezers die de toekomst konden zien Orakel werden genoemd. Hun raad werd gevraagd bij belangrijke beslissingen. De toekomst die een Orakel zag, was een toekomst die zou kunnen gebeuren als niemand iets deed om hem te veranderen. Maar het lag niet vast.

Maartje dacht terug aan hun avontuur in Mystica. Ze had in de wolken gezien dat haar vader vluchtte voor tovenaars in een donker bos. Dat was de reden dat ze met Menno aan het avontuur was begonnen. Achteraf bleek dat haar vader helemaal niet achterna was gezeten door tovenaars. Door hun avontuur hadden ze de toekomst veranderd.

Dat is allemaal mooi en aardig, vond Maartje, maar ik was wel heel erg ongerust.

‘Als ik nu maar begreep wat ik zag,’ zuchtte ze. ‘Dan had ik er tenminste wat meer aan. Nu ben ik een Orakel dat geen idee heeft wat ze ziet.’

Dat was niet helemaal waar, want haar wolkenvisioenen waren tot nu toe best nuttig geweest. Ze had bijvoorbeeld Tjanda, het huisdier van haar elfenvrienden Elvira en Davino, in de wolken gezien. Daardoor wist ze waar de tovenaars Tjanda gevangen hielden en konden ze haar bevrijden. Dat had de plannen van Groot-Swarov Sinistro, de leider van de tovenaars, mooi in de war gestuurd. Mystica was weer veilig! Toch wilde Maartje nog veel meer leren over haar gave, want tot nu toe was ze nog niet zo onder de indruk van wat ze ermee kon.

‘Waren de wolken die vertellen wat er nú gebeurt maar geel en die van de toekomst rood, dan wist ik tenminste wat ze vertelden,’ mopperde ze voor zich uit. Ze bladerde door het boek. Het moest er toch in staan!

Opeens ging Maartje rechtop zitten. Wacht eens even, wat stond daar?

"Een getalenteerde wolkenlezer kan de wolken manipuleren."

‘Mam, wat betekent manipuleren?’ riep ze naar haar moeder.

‘Beïnvloeden,’ riep haar moeder terug. ‘Of nee, eigenlijk is het iemand iets laten doen wat jij wilt.’

‘De wolken laten doen wat je wilt,’ mompelde Maartje geïnteresseerd. Ze sloeg de bladzijde om en las verder.

"Als er niet voldoende wolken zijn voor een wolkenvisioen, kan een sterke wolkenlezer wolken naar zich toe roepen om zo een volwaardig visioen te kunnen zien."

Strek je armen uit naar de lucht, wijs met je wijsvingers naar de wolken die je bij elkaar wilt brengen en trek ze langzaam naar elkaar toe. Als je de wolkenring goed gebruikt, kun je zelfs in een helder blauwe lucht een wolk maken."

Een wolkenring? Daar had Maartje nog nooit van gehoord. Misschien wist haar vader wat dat was. Hij werkte al jaren in het geheim voor de elfenkoning en wist meer van Mystica dan welk mens dan ook. Hij had, net als Maartje, voor een deel elfenbloed en reisde als gezant van de elfenkoning vaak tussen Mystica en de mensenwereld.

Net toen ze de tuin in wilde lopen om haar vader te zoeken, schrok ze op door het gepiep van haar telefoon. Het was een bericht van Menno. Er stond:

"Prtpk in nws, kijk nr tv."

Ze staaarde naar het berichtje. Prtpk, wat kon Menno daar nu mee bedoelen? Ze stuurde een berichtje terug:

" Prtpk???"

"Pretpark!!!" stuurde Menno terug.

Maartje kon zijn ongeduldige zucht al bijna horen. Ze sprong op en rende naar de tv. Pretpark in het nieuws, zou dat iets met Mystica te maken hebben? Toen ze uit Mystica terug naar huis reisden, was het een grote verrassing geweest dat de poort tussen Mystica en de mensenwereld in een pretpark was.

Ze zapte van de ene naar de andere zender, maar ze vond alleen een saai fitness programma en een programma waar ze net een enorme keukenmachine wilden verkopen. Ha, daar was het nieuws.

‘... en in het meer van de attractie De Wondere Watervallen groeien plotseling bijzonder veel waterlelies,’ vertelde de

nieuwslezeres. ‘De lelies vormen de woorden: *"Kom naar Mystica"*.’

Maartje zag het meer van het pretpark van bovenaf en ja hoor, daar stond het duidelijk te lezen: *"Kom naar Mystica"*. Wie zou dat geschreven hebben? En dat zo dicht bij de poort naar Mystica. Dat moest haast wel een boodschap zijn voor haar vader. Ze rende de tuin in, waar haar vader net bezig was het pas gemaaide gras bij elkaar te harken.

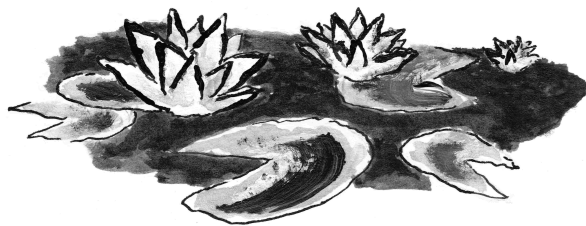
‘Hé, Maartje, kom je me toch helpen?’ vroeg hij. ‘Het is ook veel te lekker weer om zo met je neus in de boeken te blijven zitten.’

‘Nee, Pap, je moet komen’ riep ze. ‘Het pretpark is in het nieuws. In het meer staat: *"Kom naar Mystica"*, dat is vast een boodschap voor ons. Zou er iets mis zijn in Mystica?’

‘Wat zeg je?’ vroeg haar vader verbaasd.

Maartje haalde al diep adem om het nog een keer te zeggen, maar het was al niet meer nodig. Haar vader liet de hark vallen en rende het huis binnen, regelrecht naar de tv. In zijn haast liet hij een spoor van vers gemaaid gras achter. Helemaal van de keuken tot de woonkamer.

‘...velen denken dat het een slimme reclame stunt is van het pretpark, maar de directie ontkent hier iets van af te weten en klaagt dat de boten niet goed meer kunnen varen door de vele waterlelies,’ hoorden ze de nieuwslezeres nog net zeggen.

‘En nu gaan we naar Henk Oostvlak in Tsjechië voor nieuws over het wereldkampioenschap schaken,’ vervolgde de nieuwslezeres. Geërgerd zocht Maartjes vader de zenders af naar meer nieuws over het pretpark. Maar helaas, er waren alleen andere programma’s.

‘Wat zeiden ze precies Maartje?’ vroeg hij gespannen.

‘Ik heb het niet helemaal gezien Pap,’ antwoordde ze. ‘Menno stuurde een berichtje en op het nieuws zag ik dat er in het meer "*Kom naar Mystica*" stond, geschreven in waterlelies. Kan dat een boodschap van de elfenkoning voor jou zijn?’ vroeg ze bezorgd. Ze had het gevoel dat het iets te maken had met Sinistro. Zouden ze hem toch niet verslagen hebben?

‘Dat zou me verbazen,’ antwoordde hij. ‘Bernacus zendt me altijd een boodschap via mijn ring.’

‘Bernacus?’ vroeg Maartje.

‘Ja, zo heet de elfenkoning.’

Maartje was erg onder de indruk dat haar vader de elfenkoning zomaar bij zijn voornaam mocht noemen. Dan kenden ze elkaar vast heel goed.

‘Noemt hij jou dan Romano?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk, zo heet ik toch?’ antwoordde hij glimlachend.

Ze keek naar haar vaders hand.

‘Waar ís je ring, Pap?’

Romano keek naar zijn vinger.

‘Die heb ik net afgedaan, voor ik het gras ging maaien. Ik zal direct kijken of er een boodschap is.’ Hij pakte de ring van het dressoir en hield de palm van zijn hand boven de grote gele steen. Even lichtte de steen op, maar haar vader schudde zijn hoofd.

‘Hij doet het nog wel, maar er is geen boodschap. Het bericht in het meer komt niet van de elfenkoning. Hij zou zijn boodschap ook nooit in het pretpark laten zien. Veel te gevaarlijk zo dicht bij de poort,’ vond hij.

‘Maar van wie dan wel?’ vroeg Maartje.

Haar vader schudde zijn hoofd. Hij wist het ook niet.

‘Ik ga Menno bellen,’ zei Maartje. ‘Hij heeft alles op het nieuws gezien. Misschien was de boodschap wel langer.’

Ze toetste Menno’s nummer in en nog voordat ze de telefoon over had horen gaan, klonk Menno’s opgewonden stem: ‘Heb je het gezien? Dat komt vast van Davino, hij wil dat we terugkomen! We zijn weer nodig. Zullen we gaan?’

‘Hoe weet je dat het van Davino komt?’ vroeg Maartje verbaasd.

‘Ik had met hem afgesproken dat hij een boodschap zou sturen als we weer moesten komen, en dit is duidelijk een boodschap.’

‘Maar er staat: "*Kom naar Mystica*", dat kan toch van iedereen komen en voor iedereen zijn?’ protesteerde Maartje.

‘Er stond toch ook "*M en M*"?’ zei Menno. ‘En hoeveel mensen weten er eigenlijk dat Mystica bestaat? Alleen wij toch?’

‘Waarom heb je het opeens over snoepjes?’ vroeg Maartje.

‘Nee, niet de snoepjes, de beginletters van onze namen,’ riep Menno gefrustreerd uit.

‘Stond er echt: "*M en M*"? Dat heb ik niet op het nieuws gehoord.’

‘Volgens mij hebben ze het ook nog niet door,’ zei Menno. ‘Ik zag het toen ze het pretpark vanuit de lucht filmde. Op het dak van de ingang stond het in groen mos duidelijk te lezen.’

‘Pap, er stond: "*M en M, kom naar Mystica*", M en M stond ergens anders, het was voor ons bedoeld!’ riep Maartje naar haar vader.

‘Maar wat raar dat Davino ons nu al een boodschap stuurt. We hadden toch afgesproken dat we volgende zomer weer langs zouden komen? Zou er iets mis zijn?’

‘Tsja,’ zei haar vader, ‘je weet dat de tijd in Mystica veel sneller gaat dan hier. Daar is ondertussen al weer bijna een half elfenjaar verstreken. Misschien dacht hij dat we zijn volgende zomer bedoelden, niet de onze.’

‘Ohh, dan is het een uitnodiging!’ riep Maartje opgelucht.

‘Hoera, een uitnodiging,’ juichte Menno door de telefoon.

‘Mogen we gaan Pap?’ vroeg Maartje. ‘We hebben nog twee weken zomervakantie en dat is ongeveer een half elfenjaar in Mystica, dus we hebben nog tijd genoeg.’

‘Ja,’ tetterde Menno opgewonden door de telefoon. ‘Mag het alstublieft?’

Romano lachte bij zoveel enthousiasme. ‘Vooruit dan maar weer. Ik moet toch nog naar Mystica voor mijn wekelijkse bezoek, anders gaat er teveel elfentijd voorbij en ik moet goed op de hoogte blijven. Bovendien moet ik dit met de elfenkoning bespreken. Maartje, als je moeder en Menno’s ouders het goed vinden, dan neem ik jullie morgen mee naar het pretpark en bezoeken we Mystica.’

De volgende ochtend reden ze met z’n drieën naar het pretpark. Menno’s ouders vonden het prima en Maartjes moeder had lachend gezegd dat ze haar gehang op de bank al een tijdje zat was.

Maartje keek uit het raam naar de wolken in de lucht en zag een hoge berg. Zo duidelijk dat het net een echte berg leek. De berg had geen top. Het leek net of iemand met een scherp mes de bovenkant van de berg had afgesneden. Op die platte vlakte was het een drukte van belang. Er liepen zoveel mensen dat het net een mierenhoop leek. Ze waren iets aan het bouwen, maar wat? Hoewel ze niet kon zien wat het was, zag het er dreigend uit. Dit was belangrijk. Was dit waarom ze naar Mystica werden geroepen? Maartje keek nog strakker naar de wolk, zelfs zonder met haar ogen te knippen.

‘Zie je iets?’ vroeg Menno. Hij was er al helemaal aan gewend dat Maartje soms iets in de wolken zag.

‘Ja,’ antwoordde Maartje. ‘Volgens mij zijn de tovenaars iets aan het bouwen boven op een platte berg.’

‘Een platte berg, wat bedoel je?’ grapte Menno. ‘Een berg is toch nooit plat, daar is het een berg voor.’

‘Ha, ha, erg grappig hoor,’ zei Maartje. ‘Ik bedoel een berg zonder top, zoals de Tafelberg in Zuid-Afrika.’

‘Maar er is geen berg zonder top in Mystica,’ zei Romano. ‘Weet je zeker dat je het goed hebt gezien?’

‘Ja, dat heb ik gezien,’ antwoordde Maartje. ‘Maar ik weet natuurlijk niet of het nu is, of ergens in de toekomst. Pap, weet jij hoe ik kan zien of het de toekomst is?’

‘Staat het niet in het boek dat koning Bernacus je heeft gegeven?’

Menno keek Maartje verbaasd aan. Met een gek gezicht vormde hij met zijn lippen het woord “*Bernacus*” en daarna keek hij scheel. Maartje kon haar lach bijna niet inhouden.

‘Ja, zo heet de elfenkoning, Menno,’ bromde Romano. ‘Vind je dat grappig?’

Van schrik schoot Menno bijna van de achterbank af. Maartjes vader had hem in de binnenspiegel gezien!

‘Uh, nee mijnheer,’ fluisterde hij met een rood hoofd. ‘Waarom probeer ik toch altijd grappig te zijn? dacht hij beschaamd.’

Maartje probeerde haar vader snel af te leiden.

‘Het staat niet in het boek. Er staat wel dat je met een wolkenring de wolken kunt manipuleren. Weet jij wat een wolkenring is of hoe ik eraan kan komen?’

Romano dacht even na. ‘Er zijn wel ringen die een steen hebben die op een lucht met wolken lijkt, maar ik weet niet of dat een wolkenring is zoals jij dat bedoelt. Het is een ring die in Mystica vrij veel voorkomt en gewoon als sieraad wordt gedragen.’

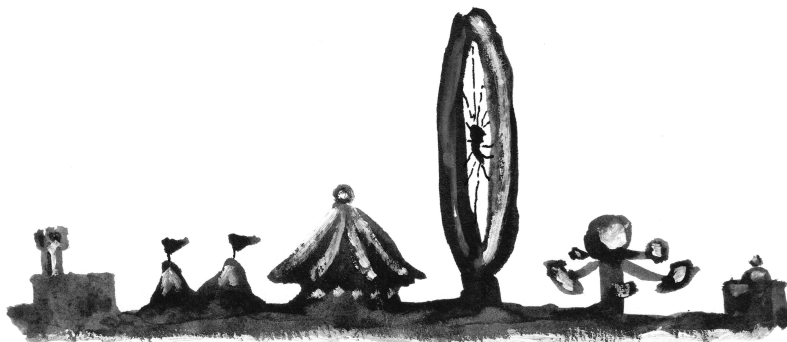
Maartje zuchtte. ‘En ik weet ook nog steeds niet wat die broche doet die ik van de elfenkoning heb gekregen.’ Even raakte ze de broche aan. Het was een prachtige steen die iedere keer als je ernaar keek een andere kleur leek te hebben.

‘Veel van de kennis over wolkenlezers is verloren gegaan,’ bekende Romano. ‘Voordat jij die gave bleek te hebben, had ik er zelfs nog nooit van gehoord. Ik wist ook niet dat elfenkoningin Tansia haar voorspelling in de wolken had gezien. Ik ben er best trots op dat mijn dochter deze gave blijkt te hebben.’

Maartje glunderde. Haar vader was trots op haar! Ze zuchtte weer, maar dit keer was het een tevreden zucht. Ze sloeg haar boek open op zoek naar meer informatie over de wolkenring.

‘Ik zal koning Bernacus vertellen wat je hebt gezien Maartje,’ zei Romano. ‘Misschien weet hij waar die platte berg is.’

Ze knikte en ging verder met lezen, maar toen ze bij het pretpark aankwamen, was ze wel een beetje misselijk, maar nog niet veel wijzer.

Ze liepen naar de ingang. Het was een mooi houten gebouw met schilderijen van de attracties op de muren en beelden van monsters die de toegangspoort naar het pretpark bewaakten. Nieuwsgierig keek Maartje naar het dak om te kijken of ze “*M en M*” in het mos zag staan, maar ze zag zelfs geen mos.

‘Weet je zeker dat je het hebt gezien?’ fluisterde ze naar Menno.

‘Het was er echt,’ siste Menno boos terug. ‘Geloof je me soms niet?’

Maartje keek beschaamd, ze had inderdaad even gedacht dat Menno het verzonnen had omdat hij graag naar Mystica terug wilde. Maar nu ze zijn gezicht zag, wist ze wel beter.

‘Jawel,’ zei ze haastig, ‘maar waar is het nu dan gebleven?’

Ja, daar had Menno ook geen antwoord op. Ze liepen naar Maartjes vader, die bij de kassa zijn jaarkaart liet zien.

‘Als u voor de waterlelies komt,’ zei de mevrouw achter de kassa, ‘bent u te laat. Ze zijn er niet meer.’

‘Wat?’ riepen Maartje en Menno. ‘Hoe kan dat nu?’

‘Wij weten het ook niet,’ antwoordde de mevrouw, die duidelijk hetzelfde verhaal al heel vaak had moeten vertellen. ‘Vanochtend waren ze er gewoon niet meer.’

‘Net als het mos,’ fluisterde Menno in Maartjes oor. Maartje knikte.

‘Kom op, we gaan,’ zei Maartjes vader. ‘Laten we het maar even gaan bekijken.’

Ze liepen door het park naar het meer. Inderdaad, de waterlelies waren verdwenen en het meer zag er weer uit zoals altijd.

‘Hier is niets te zien,’ zei Romano. ‘Tijd om naar Mystica te gaan.’